

Dokonalá detektivka ve stylu Agathy Christie!

C.L.MILLER

SMRT

NA

Každý sběratel hledá poklad.
Někteří jsou pro něj
ochotni i zabít.

VÝLETNÍ LODI

Carole měla samozřejmě pravdu. Teď když jsme dostaly první případ, bude už všechno dobré.

„Muzeum normálně koncem října na celou zimu zavírá, takže jsme měly štěstí, že se tam vloupali, když bylo ještě otevřeno. Jinak by možná Betty tu krádež odhalila o hodně později,“ řekla teta.

To byl dobrý postřeh. Proč by se ale vůbec někdo vloupal dovnitř právě v sezóně? Proč raději nepočkal pár týdnů, kdy by byla mnohem menší šance, že si ztráty vůbec někdo všimne? Proč to bylo tak naléhavé?

Sledovala jsem zvlněnou krajinu Suffolku, která se míhala kolem nás, a brala za samozřejmé, že to, co jsme se dosud dozvěděly, byla pravda, jenom pravda. A to byl můj první veliký omyl.

„C. L. Miller je autorkou toho nejvzácnějšího druhu – její slova jsou jako malba, která vytváří poutavý příběh. Další klasická detektivka, kterou jsem doslova zhltl – napínavá a nesmírně zábavná.“

– Maz Evans, spisovatel

„Různé úhly pohledu, svižné tempo, dobře vykreslené postavy i prostředí, zápletky plné zvratů, skrytých stop a starožitností – to vše dohromady tvoří dokonalou detektivku.“

– Booklist

SMRT

NA

VÝLETNÍ LODI

C.L. MILLER

SMRT

NA

VÝLETNÍ LODI

Přeložil Ondřej Frühbauer

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Tato kniha je fiktivním dílem. Jakákoli podobnost s historickými událostmi, skutečnými osobami či místy je užita ve fiktivním kontextu. Další jména, postavy, místa i události jsou produkty autorčiny představivosti a jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy či osobami je čistě náhodná.

The Antique Hunter's: Death on the Red Sea © 2025 by C. L. Miller

Copyright © 2025 by BWL Management LTD

First published 2025 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, London

Translation © Ondřej Frühbauer, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-291-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-325-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-159-5 (print)

*Každému, kdo hledá odvahu
vydat se v životě jinou cestou.*

„Pravda je jen vzácně ryzí a nikdy není prostá.“

— Oscar Wilde

PROLOG

Phil

O rok dříve, Viktoriino nábřeží, Londýn

Arthur Crockleford seděl na lavičce a hleděl do kalného proudu Temže, který se hnal pod most Hungerford a šplouchal o Viktoriino nábřeží. Nebesa nad jeho hlavou zatmívaly šedé mraky a mokrý vítr pohazoval po chodníku starým obalem od čokoládové tyčinky. Arthur si nenuceně položil paži na opěradlo lavičky, čelisti měl však sevřené.

Phil jej zpovzdálí pozoroval a pátral po jakémkoli náznaku, který by mu napověděl, proč ho znenadání požádal o schůzku. Arthur jednal vždy metodicky a precizně; náhoda u něj neměla místo.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Phil, když se přiblížil k lavičce. Všiml si, že jeho přítel má váčky pod očima a že od posledního setkání zhubl.

Arthur sundal paži z opěradla, nervózně si popotáhl manžetu a přitom sledoval skupinu turistů, kteří se zastavili, aby si vyfotografovali výhled na řeku. „Slyšel jsem, že se bude rozhodovat o nástupnictví... Sběratel abdikuje a chystá se volba nového.“

Sběratel?

Phil zkameněl.

Naposledy tu přezdívkou slyšel před pěti měsíci, během schůzky s Interpolem. Jistému soukromému sběrateli z New Yorku odcizili Shakespearovo *První folio* vytištěné v roce 1623 – jedno z pouhých třiaosmdesáti dochovaných. Jedna z mladších agentek, Sloane Clarková, uvedla, že podle jejích informací bylo *Folio* ještě téhož dne dopraveno do Spojeného království. Krádež byla nesmírně pečlivě naplánovaná a jediná stopa, kterou měli, byl záznam z pouličního kamerového systému, jenž zachytil bílou dodávku odjíždějící z místa činu. O čtyři dny později našli jen vyhořelý vrak. Neobjevili nic, kromě přetrženého řetízku ke klíčům v podobě hada, zakusujícího se do vlastního ocasu, který ležel o pár kroků dál.

„Promiňte, já...“ Phil si přešel dlaní po tváři, aby si utřídil myšlenky, a svezl se na lavičku vedle Arthura. „Řeknu to bez okolků. Chápu správně, že opravdu věříte ve Sběratelovu existenci? Mluvíme tu o jediném muži, který má být zodpovědný za všechny ty krádeže v hodnotě mnoha milionů dolarů, k nimž došlo v průběhu několika staletí!“ Phil zavrtěl hlavou a hledal v Arthurově tváři nějaké vysvětlení. „Skoro všichni věří, že je to jen mýtus... legenda černého trhu...“

„Skoro všichni, ale vy ne,“ vrhl Arthur na Phila vědoucí pohled.

Phil tu poznámku přešel – nehodlal diskutovat o svém bývalém partákovi Edovi, o složce nacpané úplně vespodu Edova psacího stolu ani o teoriích starých několik desetiletí. Těm se totiž od začátku všichni jen smáli. „Pokračujte.“

„Jdete rovnou k věci, jako vždy.“ Phil vrhl na Arthura upřený pohled a starožitník si povzdechl. „Nu dobrá. Vzpomínáte si na tu vázu z dynastie Ming ukradenou roku 2001 z jednoho řeckého muzea? Tehdy mě najali, abych ji vypátral.“ Phil zvolna zamrkal. Jak by mohl zapomenout? Arthur pokračoval: „Skončil jsem v Jordánsku, kde se podle mých informací měl na moři uskutečnit prodej. Ta váza byla tak vzácná, že dodnes dumám, na kolik ji asi ocenili. Nepochybně šlo o miliony. Během vyšetřování jsem opakovaně narazil na zmínky o Sběrateli,

až jsem nakonec mohl jen stěží odmítnout myšlenku, že na přibězích o tom legendárním lupiči starožitností může být něco pravdy.

Můj hlavní kontakt byl Chris Prince – považoval jsem ho za bezvýznamného nájemného násilníka, který o samotné starožitnosti neměl zájem. Vzhledem k tomu, jaké informace mi dodal, jsem ale začal mít podezření, že pracuje pro Sběratele – nebo pro lidi, kteří jsou s ním ve spojení – a že byl na lodi, která tu vázu převážela. Když pak shořela, věřil jsem, že patřil k těm čtyřem, kteří tam tenkrát zahynuli.“

Phil si propletl prsty a pokusil se zahnat vzpomínky – ale uplynulá desetiletí nedokázala vymazat zahlcující pach benzínu a hořícího dřeva ani zoufalou paniku, která se jej zmocňovala, když se pokoušel navést svou malou rybářskou loďku dost blízko, aby mohl pátrat po přeživších, a kouř mu vnikal hluboko do krku.

„Phile?“ Arthur natáhl paži a poplácal jej po ruce, aby ho vrátil z říše vzpomínek zpátky na Viktoriino nábřeží. „Já vím, že Ed...“

Phil zavrtěl hlavou. O Edovi se bavil nechtěl. „Chris Prince...“

„Ano, samozřejmě. O pár dní později jsem Chrise našel. Jako zázrakem zůstal naživu a čekal na mě v mém hotelovém pokoji. Byl celý vyčerpán a bledý, tiskl si k hrudi nějakou krabici a prosil mě, abych ji u sebe schoval. Když říkal, že by ho zabili, kdyby ho s ní našli, věřil jsem mu. Toho rána totiž nebyl na palubě lodi ani on, ani ta váza. Tvrdil, že je jediný, kdo to ví.“

„Chris byl *naživu* a celou tu dobu měl tu vázu u sebe?“ Phil potlačil hněv, ale jeho další otázka přesto zněla jedovatě. „Proč jste to přede mnou tajil? Mohl jsem ho dostat... a získat odpovědi.“ A už by byl dosáhl odplaty!

„Víte, drahý pane, při zpětném pohledu si říkám, že jsem to měl udělat. Správné by bylo předat vázu bez váhání policii. Pochopte ale, že jsem nebyl ochotný riskovat život člověka kvůli předmětu.“ Arthur vzdychl. „Vy jste byl žalem bez sebe... byl jste rozlícený... nevěřil jsem...“

„Že bych tam nevtrhl hlava nehlava jako buldozer, jen abych dosáhl...“ *pomsty* – právě to by Phil tehdy udělal, a možná i dnes, ačkoliv uplynulo už tolik let.

„Že byste dokázal udělat rozumnou věc.“ Arthurův pohled utkvěl na Philových sevřených pěstech, jediné prasklině v jeho klidné, profesionální masce. „Jenže Chris u toho neskončil. Zahrál na strunu mého snu o zničení černého trhu a přesvědčil mě, že právě tuto vázu můžeme využít jako návnadu a s její pomocí vylákat Sběratele z úkrytu. Tvrdil, že Sběratel po ní touží víc než po čemkoli jiném, jako by s ní byl nějak citově propojený. Tak jsme uzavřeli dohodu a nato Chris zmizel. Pomalu jsem začínal věřit, že to, co mi napovídal, byla jen snůška lží a že ho potkal špatný konec.

Až jednou loni v zimě, na nějaké oslavě, se ke mně znenadání úplně bez okolků přišoural a páčil ze mě, kde ta váza je. Působil ale jinak, než jak jsem ho znával. Chris byl vždycky sebevědomý, ale teď se cosi změnilo – něčeho se bál. Jako by jeho světlo pohaslo. Chtěl jsem vědět, proč je ta váza pro něj tak důležitá, když uplynuly už desítky let. Tak jsme uzavřeli novou dohodu.“

Phil si protáhl prsty a pročísl si vlasy. „Ta dohoda se nikomu od nás z FBI moc líbit nebude, že?“

„Řekl jsem Chrisovi, že váza je v muzeu a že by ji někdo, komu věřím, dokázal odtamtud vyzvednout. Ale náповědu, kde přesně je ukrytá, pochopí jen ta pravá osoba.“

„Tentokrát jste to se svými tajnostmi přehnal, starý brachu. Tohle zašlo příliš daleko.“

„Proto jsem tady – abych to napravil.“

„Tak mi prozradte, kde ta váza je, a my připravíme past. A řekněte mi, jak najít Chrise.“ Arthur zavrtěl hlavou a Phil podlehl náhlému impulsu – jeho ruka vystřelila a sevřela Arthurovo předloktí. „Arthure! Kvůli vám jsem musel čekat celá *desetiletí*!“

„Ještě ne.“ Arthur se odtáhl a urovnal si kabát. „Doneslo se mi, že se na příští podzim chystá *jedinečná* plavba zaměřená na starožitnosti.

Tam by se měl nový Sběratel ujmout své role. A jisté noci se odehraje jediné setkání, kde se společně objeví odstupující i nadcházející Sběratel. Pronikněte na tu loď a jednou provždy je odhalte. Jedině tak je dokážete zastavit a přerušit řetěz vražd, který toto podnikání provází.“

Holub u jejich nohou cosi kloval a Arthur se vztyčil a urovnal si klobouk s úzkou krempou. „Vím, jak moc po tom prahnete,“ podíval se na Phila zpod svráštělého obočí. „Tehdy před lety, na pohřbu, jsem slíbil, že vám pomohu dosáhnout spravedlnosti za Edovu smrt. Nemluvil jsem do větru. Jen vás žádám, abyste ještě chvíli počkal. Musím zajistit, aby vše proběhlo přesně podle plánu.“ Vztáhl paži, položil Philovi ruku na rameno a stiskl mu je. „Dostanete jedinou šanci, přáteli.“ Nato se Arthur otočil a odcházel pryč.

„A co vy?“ zavolal za ním Phil. „Přece tam taky budete, ne?“

Arthur však neodpověděl.

DEDHAM VALE NEWS

Zavražděný zloděj a sbírka odcizených starožitností nesmírné ceny odhalena v suffolkském sídle

Probíhá pátrání po vrahovi zloděje starožitností a uměleckých předmětů Gilese Metcalfa. Panuje přesvědčení, že Metcalf nashromáždil obrovskou sbírku kradených starožitností a ukryl ji do tajné sklepní kóje v rodinném sídle na copthornském panství.

Oddělení Scotland Yardu pro umění a starožitnosti spolu s týmem FBI zaměřeným na zločiny v oblasti umění a místní specialiste na pátrání po starožitnostech Freye Lockwoodové se dostalo uznání za pomoc při zajištění pokladu nevyčíslitelné hodnoty – artefaktů ze Středního východu.

Paní Lockwoodová (47) odmítla poskytnout našim novinám Dedham Vale News svůj komentář. Je však známo, že její teta, Carole Lockwoodová, nedávno zdédila po zesnulém Arthurovi Crocklefordovi starožitnictví v Little Meddingtonu.

Místní podnikatelka Agatha Cravenová z čajovny U Šálku k tomu řekla: „Zнала jsem Arthura opravdu velmi dobře. Pátral po ukradených starožitnostech a vracel je do muzeí a podobných sbírek. Byl to nesmírně laskavý pán. Víte, že daroval Námořnímu muzeu v Lowestoftu obraz, jen aby měli čím zaplnit prázdné místo na stěně? To je přece úžasné!“

Freya Lockwoodová je součástí rychle se rozrůstajícího hnutí v oblasti umění, které usiluje o to, aby se ukradené umělecké

předměty vrátily do rukou právoplatných vlastníků a kulturně významné předměty zpět do zemí svého původu. V posledních několika dekádách se řada vznešených sídel ve Velké Británii stala cílem krádeží spáchaných zloději specializujícími se právě na umělecké předměty. Mnozí mají za to, že tyto zločiny se dějí na objednávku bezskrupulózních sběratelů.

Umělecké předměty, starožitnosti i historické artefakty, s nimiž se obchoduje na černém trhu, mají odhadovanou hodnotu padesát miliard dolarů a tento trh se nadále rozrůstá. Britské impérium zcizilo během koloniální éry artefakty z mnoha zemí, při současných konfliktech na Blízkém východě dochází k rabování starověkých nálezíšť a na Ukrajině, rozervané válkou, loupí okupanti umělecké předměty. Nic nenaznačuje, že by se snižovala intenzita bezohledného plundrování našeho kulturního dědictví.

1

Freya

V Crocklefordově starožitnictví vládlo hrobové ticho. Seděla jsem u Arthurova starého psacího stolu pro dva a vyhlížela z okna, kolem něhož právě proběhla čtveřice školáků, tisících se pod pruhovaným golfovým deštníkem. Každé z dětí svíralo rukojeť, aby je kopule chránila proti větru. Jeden z chlapců vykřikl – to se hlavní ulicí prohnal zvlášť silný poryv vichru a hrozil, že je smete na zem. Jejich smích na okamžik přehlušil bubnování kapek deště.

Odvrátila jsem se a vzdychla. Zdálo se, že v obchůdku je ještě větší tma než normálně. Na stole v mém dosahu stála malá lampička, tak jsem rozsvítila a zvedla první ze tří skleněných lahviček na šňupací tabák, které jsem přinesla z vitríny u okna. Skvěle mi padla do dlaně v rukavici. Když jsem ji zvedla k očím, neušlo mi, že na jednom místě u dna je odštípnutý nepatrný kousek skla. Zákazník by si toho snad ani nevšiml, ale takhle já neobchoduji. Strhla jsem původní cenovku ve výši pěti set padesáti liber. Stále šlo o moc krásný kousek – křišťál zdobený technikou podmalby, původem z Číny z konce devatenáctého století – a já jsem doufala, že někdo podlehne jeho kouzlu a nehlédě na poškození si jej koupí. Se starožitnostmi je to jako s lidmi –

poškození neznamená automaticky bezcennost. Na ladných křivkách lahvičky se usadil prach a rudý uzávěr jím byl dočista pokrytý. Opatrně jsem přejela křišťál rohem utěrky a čínské znaky, vymalované pod povrchem, opět ožily.

Poté, co mi rodiče ve dvanácti letech zahynuli při požáru, jsem strávila léta dospívání s Arthurem právě v tomhle starožitnictví, pracovala jsem pro něj a doprovázela ho na odvážných výpravách za krazenými starožitnostmi. Arthur už sice neseděl na svém právoplatném místě za tímto stolem, ale jeho duch jako by stále přebýval v ošoupaných područkách křesla, v němž sedával, i v pižmové vůni leštidla, která prosycovala vzduch. I když jsme se s Arthurem na celá desetiletí odcizili, vrátila jsem se zpět a věděla jsem, že sem patřím.

Uchopila jsem další šňupací lahvičku: pocházela také z Číny, z doby císaře Čchien-Lunga, zhotovená byla ze slitiny cínu a zdobila ji rytina symbolizující bezrohého draka. Měla zelený uzávěr. Konečky mých prstů přejely po chladivém kovu. Vytáhla jsem uzávěr a prohlédla si drobnou lžičku, připevněnou uvnitř – ta sloužila k odměření špetky tabáku.

Čerstvá dešťová přeprška zabubnovala na okna starožitnictví a vítr zakvílel ve štěrbinách v pokroucených dveřích, až se plakát, přilepený zevnitř, zatřepotal. Pohlédla jsem na georgiánské sloupkové hodiny po mé levici. Velká ručička zrovna dospěla ke třetí a zazněl tichý zvuk zvonků.

Sky měla zpoždění. To je divné.

Sky Stevensonová byla pětadvacetiletá dívka, která u mě ve starožitnictví před několika týdny nastoupila jako pomocnice. Byla bystrá, spolehlivá a zodpovědná. Rychle se pro mě stala nepostradatelnou, protože ať jsem milovala svou tetu sebevíc, dochvilnost nepatřila k jejím četným ctnostem. Sky také uvedla náš obchod do světa internetu, vytvořila webové stránky a nabízené předměty vystavila jak na nich, tak na dalších portálech zaměřených na starožitnosti. S počítači byla hotový virtuos a díky tomu se naše výrobky značně zvýšily.

Zhluboka jsem se nadechla a můj zrak klouzal po prázdném obchodě. Ne poprvé jsem se přistihla, jak přemítám nad tím, zda starozitnosti nejsou spolehlivější než lidé. Známi se vám mohou postupně vytratit ze života, když je odlákají nová místa a noví přátelé – nebo ještě hůř, zmizí bez varování. Ztratí-li se neživý předmět nebo ho někdo ukradne, vždy zůstává šance, že bude znovu nalezen a vrátí se vám. Mezi dvacátým a třicátým rokem jsem se věnovala právě tomu: společně s Arthurem jsem po celém světě pátrala po ukradených starozitnostech a vracela je právoplatným majitelům. Nic se nevyrovnalo vzrušení z honby za pokladem, když jsme pečlivě skládali střípky informací, dokud se nepodařilo odhalit místo, kde se hledaný předmět ukrývá. Pokud jsem však chtěla vzkřísit jiskru toho starého života, potřebovala jsem nejprve klienta, který by mě o takovou službu požádal. A v téhle věci mi zatím štěstí nepřálo.

Opět jsem pohlédla na hodiny. Měla se snad Sky stát dalším člověkem, který se prostě vytratí?

Růžová šňupací lahvička mohla počkat. Všechny tři exempláře jsem opatrně uložila zpět do vitríny a otřela si z lokte šedou šmouhu od prachu. Posadila jsem se a vytáhla telefon, abych jí zavolala. Doufala jsem, že mé obavy jsou neopodstatněné.

Tu se dveře obchodu rozlétly, až udeřily do zdi. Vyskočila jsem na nohy a spatřila na prahu svou tetu Carole. S ní vtrhl dovnitř chladný, vlhký říjnový vzduch, nesoucí s sebou vlnu její charakteristické vůně, Chanelu číslo 5. Toho pozdně říjnového dne před jejím příchodem bylo sice zataženo, ale teta Carole jako vždy celý prostor projasnila.

„Sky nedorazila?“ zeptala se a s obtížemi se snažila protlačit do místnosti svůj slamák se širokou krempou a zároveň plnou náruč nákupních tašek. Málem se o ně přerazila, tak jsem vyskočila a běžela jí na pomoc.

Carole tanečním krokem odstoupila stranou a její ohromný, lehce povadlý slamák se otřel o zárubně dveří. *Vážně má slamák?* „Byla jsem v Bury a zrovna tam končí letní výprodeje,“ objasňovala mi teta. „Víš přece, že si je nikdy nenechám ujít.“ Vzala jsem jí některé z nákupních

tašek. „Děkuji ti, má drahá. Mám tu pár drobností i pro tebe. Ale teď, po takovém vzrušení, bych vraždila pro šálek čaje!“

Volnou rukou jsem pověsila její pršiplášť. „Postavím konvici na sporák.“ Když jsem odkládala její tašky na podlahu vedle stolu, neušlo mi, že z jedné vykukuje plážová osuška. „Nezapomněla jsi, že mou účast na té tematické plavbě zaměřené na starožitnosti zrušili, že? Nebo ses rozhodla, že se přesto vypravíš na dovolenou? Jestli chceš cestovat, jak jsi byla zvyklá, v pohodě si tu vystačím sama...“ můj hlas se nejistě vytratil. Chtěla jsem, aby Carole žila svůj život naplno, a posledních pár týdnů jsem strávila tím, že jsem se ji snažila přesvědčit, že by se měla znovu vydat na cesty. Přísahala jsem, že se opravdu nebudu cítit osaměle, když odjede. Vždyť jsem žila sama už takovou dobu. „Done-su sušenky,“ dodala jsem a sklonila hlavu, abych se vyhnula tmavým silným středověkým trámům v chodbě směřující do kuchyně.

Před měsícem jsem dostala pozvání, abych se ujala role experta na starožitnosti během tematické plavby do Jordánska. Tím se zároveň naskýtal možnost, že získám nové zákazníky i příležitost k navázání kontaktů s dalšími specialisty v oboru. Řekla jsem si, že šlo nejspíš o práci, kterou normálně pověřovali Arthura, a mě teď pozvali místo něj. Při pomýšlení, že budu moct jít v jeho stopách, jsem radostí skákala do stropu a s Carole jsme to toho večera oslavily U Koruny prosecem. Jenže o týden později mi nějaký muž z agentury pořádající výletní plavby napsal e-mail, v němž mě stručně informoval, že mé služby nebudou zapotřebí.

Po takovém zklamání jsem dychtivě zapátrala ve starých kontaktech, které mi zůstaly z dob před víc než dvaceti lety, kdy jsem spolupracovala s Arthurem. Většina z těch lidí však už dávno opustila sféru pátrání po uměleckých předmětech a historických artefaktech a ti, kteří v ní zůstali, se mnou jednali velmi ostražitě. Jeden mimořádně netaktní pán dokonce podotkl, jak je podivné, že hodlám zahájit dráhu soukromého detektiva specializujícího se na umělecké předměty „v tak pozdní fázi života“, a co nejrychleji hovor ukončil.

Také jsem prostudovala každý kousek papíru, který zůstal v obchodě po Arthurovi. Byly tu podrobné záznamy o prodeji veškerých starožitností i o jejich původu, nenašla jsem ale žádnou zmínku o lidech, se kterými spolupracoval. Jako kdyby Arthur zničil všechny ty informace dřív, než ho zavraždili, nebo je po jeho smrti někdo odstranil. V branži jsem tedy neměla doslova ani jediný kontakt, snad s výjimkou Belly – zlodějky uměleckých předmětů, se kterou jsem se střetla před pár měsíci při řešení případu v cophthornském sídle. Těžko jsem ale mohla zakládat soukromou vyšetřovací kancelář ve spolupráci s někým, kdo se pohyboval na odvrácené straně zákona. Ale i kdybych nakrásně o její pomoc stála, neměla jsem na ni žádný kontakt.

Když jsem se vrátila do obchodu s šálky čaje, Carole si zrovna odkládala svou novou provlhlou pokrývku hlavy na viktoriánský stojan na paruky. Když mě zahlédla, ponořila se do jedné z nákupních tašek, kterou předtím odhodila ke stolu. „Podívej, co pro tebe mám!“ Potom se zachmuřila a přejela mě zkoumavým pohledem. „Zhubla jsi. Přináší ti snad úsilí o uvedení obchodu do provozu i zahájení,“ tu přelétla opatrným pohledem prázdné starožitnictví a naklonila se ke mně blíž, „kariéry přísně tajné vyšetřovatelky, pátrající po starých pokladech, příliš mnoho stresu? Když ti z té společnosti napsali, že s tebou na plavbu nepočítají, rozhodla jsem se, že si stejně vyrazím na nákupy a zařídím pro nás letní dovolenou. Prožijeme úžasné dobrodružství a poznáme nové přátele.“

Zachvěla jsem se. „Je to podobný plán, jako když ses rozhodla pořádat na zdejší radnici tu jógu se štěňaty?“

Tento záměr totiž vyústil v blízké setkání se starou zapáchající ovci a trojicí penzistek, které přišly na čaj. Nakonec to bylo docela zábavné posezení, ale tetě jsem rozhodně nehodlala vykládat, že jsem si to užila, abych ji nepovzbudila v plánování ještě bizarnějších „projektů“.

„Ednu si každý zamiloval a ty jsi získala tři nové kamarádky.“ Carole vytáhla z tašky jakýsi kousek rudě puntíkované látky a zvedla jej do výše.

Zaraženě jsem otevřela ústa. „To jsou bikiny.“ Takové plavky jsem na sobě neměla nejmíň dvacet let, od chvíle, kdy se mi narodila dcera Jade.

„Já vím! Jsi z nich úplně paf, protože jsou úžasné, a ze mě jsi nadšená ještě víc, poněvadž jsem ti je sehnala za poloviční cenu!“ Hodila mi ty tenoučké hadříky do obličeje, ale pohled, kterým ten čin provázela, byl plný vřelosti. „Když přišlo to pozvání, byla jsi tak nadšená... a teď...“

Silou vůle jsem potlačila bolest ze zklamání. „A teď si najdu jiný způsob, jak rozjet podnikání.“ Sáhla jsem po tenkých šňůrkách bikin a změnila téma. „Na tohle ovšem už nemám léta,“ zavrtěla jsem nevěřicně hlavou. „Máš od nich účtenku, že?“

„Nikdy nejsi moc stará na zatraceně dobrý –“

Cinkl zvonek nade dveřmi.

„Moc se omlouvám.“ Sky spadla dovnitř a její vysoká hubená postava se hrbila nad kufrem na kolečkách. Když se napřímila, viděly jsme, že její oříškové oči jsou plné slz. „Promiňte,“ opakovala a odsunula kufr vedle mahagonového stojanu na klobouky. „Já...“ Jedna slza se vydala na pouť po její tváři.

Spěchala jsem k ní a pevně ji objala, s úlevou, že vůbec dorazila, a zároveň s obavami. „Co se stalo?“ Odstoupila jsem od ní, ale stále jsem ji držela za paže a snažila se jí pohlédnout do očí. Sky odvrátila zrak a ometla kapky deště z jasně růžového svetru na knoflíčky sahajícího po kolena, který nosila místo tradičnějšího kabátu.

„Pojď a posaď se,“ vyzvala jsem ji a šetrně ji nasměrovala k viktoriánskému jídelnímu křeslu s důkladně polstrovaným opěradlem, které stálo na opačné straně stolu. „Jak ti můžeme pomoci?“

„Rozešla jsem se s Aaronem a teď...“ střelila očima po kufru.

„A teď nemáš kde bydlet?“ zeptala jsem se a ona přikývla. „Můžeš zůstat tady.“

Sky se nepokrytě rozplakala. „Omlouvám se. Opravdu nemám kam...“

Carole jí podala kapesníček. „Vrátím konvici na plotnu.“ Spěchala do kuchyně. „A máme tu ty sušenky s čokoládovými lupínky, které jsme schovávaly právě pro případ takového neštěstí.“

Sky zvedla ruku, aby se vysmrkala, a já jsem si všimla zarudlé modřiny na jejím zápěstí. Sledovala můj pohled a stáhla si rukáv. „Byl to ošklivý rozchod. Aaron... on je...“

„Já vím. Tohle ale musíme nahlásit.“

Očima jí prokmitl záblesk strachu. „Ne. To nemůžu.“

„Tak co kdybychom to probraly, až se trochu zabydlíš? Nahoře je ložnice, můžeš tu zůstat tak dlouho, jak budeš potřebovat.“

Carole stála v chodbě se šálkem čaje v ruce a pozorovala nás. Sky k ní vzhledla a studem zrudla. „Když jsem v novinách četla ten článek, jak jste odhalily ty ukradené starožitnosti, a pak si vás vyhledala a doslechla se o téhle práci,“ popotáhla, „připadalo mi, že mám neskutěčné štěstí. A teď to všechno pokazím, protože mám v životě takový bordel.“ Natáhla ruku a vzala si čaj, který jí Carole podala.

„Jsme přece tým. A tvůj život není žádný bordel! Jsi ta nejpořádnější pětadvacetiletá dívka, jakou jsem kdy potkala.“ Pohlédla jsem na tetu, která se souhlasně usmála. „Máš na mnohem lepšího kluka, než je Aaron.“

„Já tohle místo miluju,“ pronesla Sky a její tvář se trochu rozjasnila. „Není to jen starožitnictví. Má hlubší význam a já cítím, že jsem jeho součástí. Díky vám mám pocit, že někam patřím.“ Dlouze a důkladně si usrkla čaje.

Skyin přítel ve mně vzbuzoval podezření už během několika uplynulých týdnů, ale nechtěla jsem na ní vyzvídat. Teď jsem si přála, abych byla důraznější. Na mysli mi vytanula její tehdejší poznámka, že ve chvíli, kdy se Aaron vrátí domů, „byť musí být uklizený a srovnaný“ a „na stole musí být večeře“ – jako kdyby byla manželka v domácnosti v padesátých letech. A teď ty modřiny...

Její slova o tom, jak se ve starožitnictví cítí, mě ale zahřály u srdce, protože jsem to vnímala zrovna tak. „Potřebujeme jen dostat první případ a pak se detektivní část našeho podnikání znovu doopravdy rozjede.“

Carole se zápallem přikyvovala. „A nemyslíme si jen, že jsi naprosto skvělá, navíc ta kouzla, která předvádíš s počítačem, nám nesmírně

pomáhají. Jsi pro náš tým pořádný přínos! Jsem si jistá, že jakmile dostaneme případ, uplatníš své znalosti z nóbl studií a pomůžeš nám s *hackováním!*“

Upřela jsem na tetu ohnivý pohled. „Ehm, to tedy ne. Tohle Sky rozhodně dělat nebude. Nezapomeň, že jsme na správné straně zákona.“

Carole si pospíšila k naší nové asistentce a objala ji. „Všechno bude v pořádku. Pojď, pomůžu ti ustlat postel.“

Zazvonil telefon. Všechny jsme na něj zůstaly zírat.

Telefon v našem obchodě přece nikdy nezvoní.

2

Teta chňapla sluchátko starého telefonu s rotační číselnicí, který Arthur odmítal vyměnit.

Půjde jen o tuctové pátrání, nebo o něco mnohem zajímavějšího?

„Crocklefordovo starožitnictví,“ ozvala se Carole.

V obchodě zavládlo ticho. Sky si osušila slzy a já jsem se soustředila na probíhající rozhovor.

„Ano, tento obchod patřil Arthurovi, obávám se však, že už není mezi námi.“ Při poslední větě přelétl přes Carolinu tvář stín. Volající však hovořil dál jako o překot. „Cože, mrtvola?“ Do tetina pohledu se vrátila jiskra. „*A navíc* ještě ukradená malba? V tom případě voláte na správné místo, má drahá.“

Sáhla jsem po sluchátku, ale Carole mě mávnutím ruky odehnala.

„A zemřel z přirozených příčin, nebo ho *zavraždili*?“ otázala se.

Zvedla jsem obočí a šeptem ji pokárala: „Buď přece citlivější.“

Ale po odpovědi na její otázku jsem zoufale prahla i já sama.

„Velice se omlouvám, má drahá. Ale samozřejmě, jak jsem to mohla opominout. Měla jsem se nejprve představit.“ Její tón nabyl na úsečnosti. „Jmenuji se Carole Lockwoodová, Arthur byl můj nejlepší přítel

a spolu se svou neteří Freyou jsem asi před pěti měsíci zdělila jeho podnik. A teď mi povězte, jak vám můžeme pomoci s tím zavražděným a s krádeží?“ Vklouzla jsem vedle ní a přiblížila ucho ke sluchátku.

„Za muzeem jsem našla nějakého mrtvého muže a policie tvrdí, že byl pobodaný...“ hlas volající se zachvěl. „A ukradli jednu nevelkou malbu, jenže víc mi nikdo neřekne.“

Carole mi vzrušením sevřela paži. „Krádež v muzeu. Na takovou práci jsme ty právě –“ Znovu jsem se ji pokusila připravit o sluchátko, protože jsem si nesmírně přála promluvit s volající osobně. „Když pořádně dupnu na plyn, můžeme u vás být za hodinu a dvacet minut,“ pronesla Carole a energickým klapnutím hovor ukončila. „Sky, vydržíš tu pár hodin sama?“

Sky přikývla, očividně stejně fascinovaná jako my. Odložila si zapírací svetr, pod nímž se objevila uzounká sukně a pruhované tričko s rolákem. „Jsem v pohodě, můžu se pustit do práce.“

„Řekla bys nám, kdyby to bylo jinak? Klidně můžu jet sama,“ ujistila jsem ji.

Carole se ovšem zatvářila šokovaně při pomýšlení, že bych ji tu snad chtěla nechat. „Kdyby toho na tebe bylo příliš, tak prostě zamkni krám,“ instruovala ji a spěchala pro kabát. „Ta volající, Betty Petersová, je dobrovolnice v Námořním muzeu v Lowestoftu. Říká, že policie se soustředí na vraždu a o té ztracené malbě se s ní vůbec nehodlá bavit. Betty se jejich postoj nelíbí a má dojem, že největší naději na odhalení, co se stalo s tou malbou, bude mít se soukromou detektivní agenturou specializující se na pátrání po starožitnostech.“

Srdce mi poskočilo. *Náš první případ.*

Sky vytáhla mobil a já jsem si zatím chystala tašku. „Než odjedete, poslechněte si pár informací.“ Dívka chvilku rychle klikala a přejížděla prstem po displeji a potom obrátila přístroj k nám. „Námořní muzeum v Lowestoftu je od roku 1968 umístěno v přestavěné viktoriánské chalupě v parku Sparrow's Nest, Vrabčím hníždě. V roce 1977 přidali přístavbu a další pak roku 2008.“

„Nejspíš jak se muzeum rozrůstalo,“ podotkla jsem.

Další kliknutí a Sky pokračovala: „Taky jsem našla pár tiskových zpráv starých tři dny. Podle nich byla za zadním traktem muzea, za popelnicí, nalezena mrtvola neidentifikovaného muže – neseděly jim žádné otisky prstů ani dentální záznam, chyběly ale také stopy, které by naznačovaly, že se do muzea někdo vloupal.“ Sky se zahleděla do tváře nejprve tetě Carole a potom mně. „Pátráme jen po té malbě, že? Nebo už stíháme i vrahy?“

„Ne, vyšetřujeme jen ztráty uměleckých předmětů, starožitností a artefaktů.“ Upřímně jsem si ale musela přiznat, že jako první případ, který měl naši agenturu dostat do povědomí, bych nejspíš vzala úplně cokoliv.

„Muzeum vedou dobrovolníci a najdete tam rozsáhlou expozici zaměřenou na historii místní rybářské komunity...“ Jenže já i Carole jsme se už hnaly ven ze dveří. Zachvátilo nás vzrušení z honby za pokladem.

„Vrátíme se s prvním případem!“ zavolala přes rameno Carole. Sky se zrovna usazovala na mé místo za stolem.

Vzala jsem tetu v podpaží. „Kdo stojí o plavbu po moři, když tu máme případ Námořního muzea?“

* * *

Carolín historický mercedes v příhodné námořní modři stál zaparkovaný přímo před starožitnictvím. Jako obvykle nebyl zamčený. Teta se usadila za volant, dveře nechala otevřené a začala prohrabávat kabelku. Nejspíš hledala klíče. Potom vyškubla svůj speciální řidičský šátek a upravila polohu zpětného zrcátka, aby se v něm dobře viděla a mohla si jej v dokonalém stylu Grace Kellyové uvázat přes dlouhé světlé vlasy. Volné konce si na krku úhledně překřížila a vzadu svázala na uzel.

„Stáhneme střechu?“ navrhla s nadějí v hlase. Byl to její oblíbený způsob jízdy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Smrt na výletní lodi***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.